

II C
32 (9)

G. W. MOEGREEN
FORHENV, FORSTANDER FOR BAPTISTMENIGHEDEN
I HOLBÆK

AANDSDAABEN

OG

AANDSGAVERNE

UDGIVET AF
SIGURD OG ANNA BJØRNER
HELSINGØR

FORORD.

Man har beskyldt os for i vor Forkyndelse at lægge særlig Vægt paa visse Specialiteter, idet man roveligt har tilladt sig at paastaa, at f. Eks. „Guddommelig Helbredelse“, „Helligaandens Daab“, „Aandens Naadegaver“, „De troendes Daab i Vand“, „Herrens Genkomst“ m. m. er Specialiteter, som man hellere maa lade ligge og saa i Stedet prædike et enfoldigt Korsets Evangelium.

*Dette lyder meget godt; men hvis man med et enfoldig Korsets Evangelium mener et afkortet og fortyndet eller bare et saadant, om hvilket alle kan være enige, saa er det ikke længere **Korsets** Evangelium, men da er det et saadant, som Paulus i Gal. 1 kalder et „anderledes“ Evangelium, og den, der forkynder det, „han være en Forbandelse“ (Gal. 1, 9).*

Hvad nu Beskyldningen mod os angaar, vil jeg gerne her med faa Ord skitsere Hovedlinierne i vor Forkyndelse:

1) *Frelse fra Syndens Straf ved Omvendelse og Tro (Joh. 3, 16. Rom. 5, 1.).*

2) *Frelse fra Syndens Herredømme (Math. 1. 21, 1. Joh. 3, 8.), og at vi modtager Helliggørelse ligesom vi modtager Retfærdiggørelse (1. Kor. 1, 30).*

3) *Frelse for hele Mennesket, d. e. for Aand, Sjæl og Legeme (1. Thes. 5, 23.).*

4) *Vanddaaben er kun for troende Mennesker, som **har faaet** en god Samvittighed ved Jesu Forsoning (1. Pet. 3, 21, Mark. 16, 16.).*

5) *Aandsdaaben bør opleves ligesaa vel som Omvendelse og Vanddaab (Ap. 8, 15—17.), og den er ikke et afsluttende Højdepunkt, men kun Indledningen til Vandrigen i Aanden (Gal. 5, 16.).*

6) *Ved Anvendelsen af den bibelske Daab føres vi naturligt ind i en bibelsk Menighedsordning, i hvilken Kristus er Menighedens Hoved (Ef. 5, 23—24.).*

7) *Vi anser den hellige Skrifts Aand og Lære **alene** for at være vor Grundlov og Rettesnor — og med den for Øje søger vi efter Evne at stoppe Munden paa dem, som fører utilbørlig Lære (Titus 1. 9.).*

Vi tager saaledes afgjort Afstand fra Læren om

at alle frelses, at de hensovede i Kristus **er** staaet op, at Tusindaarsriget **er** begyndt, at Kristus **er** kommen, at vi skal døbes for de døde, at vi skal holde Sabbath og være Vegetarianere — og vi advarer imod at sætte Tungetale eller Profetien **over** eller ubetinget lig med Guds Ord. Disse Ting nævnes, fordi de er fremme i Tiden og fanger mange. — — —. Nu nok med disse Punkter, om hvilke jeg bestemt vil hævde, at de hører med til Forkyndelsen af Korsets Evangelium.

— — Nærværende lille Skrift behandler altsaa nu eet af de nævnte Punkter, og vi glæder os over Forfatterens Fremstilling heraf og har sikker Forvisning om, at mange, som gaar og søger Aandens Daab eller Kendskab herom, vil faa en Haandsrækning gennem dette Vidnesbyrd.

SIGURD BJØRNER.

Faderens Forjættelse.

GUDS ORD er som en dejlig Have, hvor Forjættelserne staar som yndige Blomster langs de endeløse Gange. Det er en Fryd at vandre i denne Have mellem dette Væld af Blomster.

Mange Forjættelser bliver et Guds Barn kendt med, naar det daglig søger ind i Forjættelsernes Have - men dog møder det stadig nye, hvis Velsignelse det endnu ikke har oplevet. - Imellem de mange herlige Forjættelser findes en med et særlig løfterigt Navn: „Faderens Forjættelse“. I mange Aar havde jeg vandret i Forjættelsernes Have uden at være blevet opmærksom paa denne Forjættelse. Men da Gud i sin Kærlighed viste mig den, kunde jeg ikke slaa mig til Ro, før jeg

erfarede Velsignelsen, som Faderens Forjættelse tilsiger.

Man finder Udtrykket „*Faderens Forjættelse*“ i Ap. G. 1, 4-5, og „*min Faders Forjættelse*“ i Luk. 24,49. En Forjættelse, som har faaet en saa speciel Betegnelse, maa forventes at rumme en stor Velsignelse. Dette er ogsaa Tilfældet. En Undersøgelse af de to nævnte Steder vil vise det.

Luk. 24,49 lyder: „Og se, jeg sender min Faders Forjættelse over eder; men I skal blive i Staden, indtil I bliver iført Kraft fra det høje“

Og i Ap. G. 1, 4—5 staar der: „Og medens han var sammen med dem, bød han dem, at de ikke maatte vige fra Jerusalem, men skulde oppebie Faderens Forjættelse, „*hvorom*“, sagde han, „I har hørt af mig. Thi Johannes døbte med Vand; men I skal døbes med den Helligaand om ikke mange Dage“.

„*Faderens Forjættelse*“ er altsaa Forjættelsen om *Kraft fra det høje* — Forjættelsen om *Aandsdaaben*. Og hvilken mægtig Betydning Jesus tillagde Disciplenes Oplevelse af denne Forjættelse, er meget iøjnefaldende.

Hvad er Aandsdaab?

De fleste troende har selvfølgelig hørt Udtrykket og læst de Steder i Guds Ord, hvorfra det er hentet. Men mange er alligevel aldrig trængt tilbunds i, *hvad det vil sige: at blive døbt med den Helligaand*. Og de har selvfølgelig derfor heller ikke oplevet Velsignelsen.

Hvad Aandsdaab er, kan udtrykkes meget kort paa Grundlag af en Undersøgelse af et Par af de Bibelord, som omtaler den. Vi tager tre saadanne Ord.

- 1) Matt. 3, 11 (Døberen Johannes siger): „Jeg døber eder med Vand til Omvendelse, men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, han, hvis Sko jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe eder med den Helligaand og Ild“.
- 2) Luk. 24, 49: „Og se, jeg sender min Faders Forjættelse over eder; men I skal blive i Staden, indtil I bliver iført Kraft fra det høje“.
- 3) Ap. G. 1, 5: „Thi Johannes døbte med Vand; men I skal døbes med den Helligaand om ikke mange Dage“.

Disse Ord viser os ganske klart, at det at blive døbt med den Helligaand er en *bestemt* Oplevelse, som man er sig bevidst at have haft eller ikke. Lige saa vel som man er sig sin Daab i Vand bevidst, vil man være sig Aandsdaaben bevidst. „Han skal **døbe** eder med den Helligaand“. Daab er ikke en fortsættende Handling — det er noget bestemt, afgrænset. „I skal blive i Staden, *indtil* I bliver iført Kraft fra det høje“. „Indtil“ peger ligeledes paa en bestemt, afgrænset Oplevelse. Og det samme viser Ordet: „*om ikke mange Dage*“. De skulde vente i Jerusalem nogle faa Dage, saa skulde Forjættelsen opfyldes paa dem. Altsaa en bestemt, afgrænset Oplevelse, som havde sit bestemte Tidspunkt og hvis Indhold de vilde være sig bevidst.

Aandsdaaben maa ikke, som nogle synes at gøre, forveksles med Helliggørelsen, thi Helliggørelsen er ikke en afgrænset Oplevelse — men Guds Aands fortsatte Gerning i den troendes Personlighed, som skal forvandles efter Jesu Billede fra Herlighed til Herlighed.

De tre anførte Bibelord viser, at Aandsdaaben er *en Oplevelse af en særlig Aandsudgydelse over den enkelte*, en Aandsudgydelse, som *meddeler en særlig Aandsfylde og Aandskraft*.

Saaledes skete det da ogsaa, da Jesu Venner paa Pinsedagen oplevede Virkeliggørelsen af Faderens Forjættelse.

Om det havde været muligt at spørge en af dem, som var med den Dag: „Hvorledes modtog du din Aandsdaab? — da vilde Svaret uden Tvivl blive omtrent følgende: „Aa, ja priset være Herren! Mit Hjerte maa juble ved Tanken derom! Det var hin uforglemmelige Pinsemorgen — endnu inden Klokken var ni var det, at det skete. Vi havde været sammen i Bøn en Tid fra den tidlige Morgen — nogle Timer vel — i Forventning om at modtage den forjættede Velsignelse. Og pludselig mens vi bad — vi var vist mange, der bad samtidig — skete der noget forunderligt. Der lød som et ubeskriveligt, mægtigt Aandedrag ud over os; vi følte, at det var den almægtige, der aandede over os. Vi tav af Forundring. Men hvad saa vi: Ildtunger lyste fra hver

enkelt af os! Vi kastede os til Jorden under hellig Bæven. Og da var det, det skete. Da faldt Guds Aand saa mægtigt over mig, saa jeg var ikke længere mig selv — en vidunderlig Kraft fyldte mig, min Tunge og mine Læber bevægede sig — og jeg talte, talte Ord, som jeg ikke selv valgte og ikke selv forstod; kun et forstod jeg, det jublede i min Sjæl: „Hellig, hellig, hellig er Herren, Hærskarernes Gud“ — Og saaledes gik det alle de andre.“

Nu hører jeg dig spørge: „Er det da virkelig Meningen, at hver enkelt troende skal opleve en saadan Aandsdaab, som Jesu Dicile oplevede den Pinsemorgen i Jerusalem“ Det Spørgsmaal vil vi nu alvorligt undersøge.

For hvem er Forjættelsen om Aandsdaaben?

Besvarelsen af dette Spørgsmaal maa være bestemmende for vor hele Stilling til denne Sag. Men her maa vi da lægge alle vore egne Tanker og Meninger til Side — og udelukkende søge Svaret i Guds Ord. Svarer Guds Ord klart,

saa maa vi erkende det, Siger Guds Ord, at denne Aandsdaab og de medfølgende Tegn kun var for Jesu første Vidner, saa maa vi bøje os for Svaret. Siger Guds Ord, at vi kun kan faa en Del af Velsignelsen, saa maa vi tage denne Del og takke Gud derfor. Siger Guds Ord, at Aandsdaabens hele Velsignelse staar os aaben, saa maa vi prise Gud derfor og tage imod Velsignelsen.

Vi lader da Guds Ord besvare Spørgsmaalet for os.

At Forjættelsen var for Jesu valgte *Disciple*, er ganske klart. — Det er til dem, han siger: „Og se, jeg sender min Faders Forjættelse over eder; men I skal blive i Staden, indtil I bliver iført Kraft fra det høje“. Men naar vi læser i Ap. G., Kap. 1 og 2, bliver vi straks opmærksomme paa, at det ikke *alene* var disse, som blev døbt med den Helligaand, det var *hele den forsamlede Tilhængerskare*, hvis Tal paa den Tid anslaaes til omtrent 120 (Ap. G. 1, 15). Det var denne Skare, som var samlet paa Pinsedagen, og om hvem det hedder: „Og de blev alle fyldt

med den Helligaand, og de begyndte at tale i andre Tungemaal, efter hvad Aanden gav dem at udsige“.

Velsignelsen blev altsaa ikke begrænset til Jesu valgte Vidner, ogsaa hans „menige“ Tilhængere fik den.

Dernæst vil vi se, hvorledes Disciplene opfattede Sagen under deres Missionsarbejde efter Pinsedagen.

I Ap. G. s. 8. Kapitel læser vi om Virksomheden i Samaria. Det var Filip, som virkede der. Og mange omvendte sig og troede Evangeliet. Om dette staar der saa i Versene 12 — 17:

„Men da de troede Filip, som forkyndte Evangeliet om Guds Rige og Jesu Kristi Navn, lod de sig døbe baade Mænd og Kvinder. Men da Apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde taget imod Guds Ord, sendte de Peter og Johannes til dem, og da disse var komne derned, bad de for dem om, at de maatte faa den Helligaand; thi han var endnu ikke falden paa nogen af dem, men de var blot døbt til den Herres Jesu Navn. Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Helligaand“.

Disse Mennesker i Samaria var altsaa en Tid omvendte, troende, døbte, frelste Mennesker uden at have *faaet den Helligaand* — de var fødte af Aanden, men ikke fyldte af Aanden. Men Apostlene vidste, at Forjættelsen om Aandsdaaben ogsaa var for disse troende, og de bad for dem, at de maatte erfare Velsignelsen — og det skete.

Et andet Eksempel fra Apostlenes Virksomhed har vi i Ap. G. s. 10. og 11. Kapitel. Der fortælles i det 10. Kapitel om Peters Besøg i Kæsaræa. Om Mødet i Kornelius's Hus staar der (V. 44 — 48):

„Medens Peter endnu talte, disse Ord, faldt den Helligaand paa dem, som hørte Ordet. Og de troende af Omskærelsen, saa mange, som var komne med Peter, blev meget forbavsede over, at den Helligaands Gave var blevet udgydt over Hedningerne; thi de hørte dem tale i Tunger og ophøje Gud. Da svarede Peter: Mon nogen kan formene disse Vandet, saa de ikke skulde døbes, de, som dog har faaet den Helligaand lige saa vel som vi?“ Og han befalede, at de skulde døbes i Jesu Kristi Navn.“

Forjættelsen om Aandsdaaben viste sig altsaa ogsaa at være for dem. Disse modtog (i Modsætning til de troende i Samaria) deres Aandsdaab samtidig med, at de blev troende. At det var *den samme Velsignelse* de fik, som Apostlene havde faaet paa Pinsedagen, siger Peter ganske tydeligt, da han i Jerusalem fortæller om det skete (Ap. G. 11, 15 — 17): „Men idet jeg begyndte at tale, faldt den Helligaand paa dem, *ligesom paa os i Begyndelsen*. Og jeg kom Herrens Ord i Hu, hvorledes han sagde: Johannes døbte med Vand, men I skal døbes med den Helligaand. Naar altsaa Gud gav dem *lige Gave med os*, da de troede paa den Herre Jesus Kristus, hvem var da jeg, at jeg skulde kunne hindre Gud“. Tydeligere kan det ikke siges, at den Aandsdaab, som disse troende modtog, var den samme, som Apostlene havde modtaget. Og der er intet i Guds Ord, som berettiger os til at tro, at Gud i vore Dage skulde døbe med den Helligaand paa en anden Maade end den Gang. Han frelser paa samme Maade, og han døber med den Helligaand paa samme Maade.

Endnu et Eksempel. Det er fra Paulus's Virksomhed i Efesus. I Ap. G. 19, 1—6 staar der:

„Men det skete, medens Apollos var i Corinth, at Paulus efter at være dragen igennem de højereliggende Landsdele kom ned til Efesus og fandt nogle Dicile, og han sagde til dem: „Fik I den Helligaand, da I blev troende?“ Men de sagde til ham: „Vi har ikke engang hørt,“ at der er en Helligaand“ (d. v. s.: at den Helligaand er kommen). Og han sagde: „Hvortil blev I da døbte?“ Men de sagde: „Til Johannes's Daab“. Da sagde Paulus: „Johannes døbte med Omvendelses-Daab, idet han sagde til Folket, at de skulde tro paa den, som kom efter ham, det er paa Jesus.“ Men da de hørte dette, lod de sig døbe til den Herres Jesu Navn. Og da Paulus lagde Hænderne paa dem, kom den Helligaand over dem, og de talte i Tunger og profeterede.“

Her var altsaa nogle Disciple, som havde været troende i længere Tid uden at kende noget til Aandens Fylde. Men ved Paulus's Forkyndelse blev denne Sandhed bragt til deres Kundskab —

og de oplevede Velsignelsen. Forjættelsen om Aandsdaaben var ogsaa for dem.

Peger disse Eksempler ikke i Retning af, at „Faderens Forjættelse“ — Aandsdaabens Velsignelse — er for *alle troende*.

Men om ikke disse Eksempler synes dig nok, saa skal det nu fastslaaes med uomstødelige Ord, for *hvem* Forjættelsen om Aandsdaaben er. Vi gaar tilbage til Beretningen om Pinsefesten i Jerusalem. Vi lytter til Peters Tale, efter at nogle forundret havde raabt: „Hvad kan dette være?“ og andre spottende sagde: „De er fulde af sød Vin.“ Han siger da (Ap. G. 2, 14—18):

„I jødiske Mænd og alle I, som bor i Jerusalem! dette være eder vitterligt, og laaner Øre til mine Ord! Thi disse er ikke drukne, som I mener; det er jo den tredje Time paa Dagen; men dette er, hvad der er sagt ved Profeten Joel: „Og det skal ske i de sidste Dage, siger Gud, da vil jeg udgyde af min Aand over alt Kød; og eders Sønner og Døtre skal profetere, og de unge iblandt eder skal se Syner, og de gamle iblandt eder skal have Drømme. Ja endog

over mine Trælle og over mine Trælkvinder vil jeg i de Dage udgyde af min Aand, og de skal profetere.“

Hører du for hvem Forjættelsen er? „Da vil jeg udgyde af min Aand *over alt Kød.*“ — Er du endnu i Tvivl, saa hør det med Ord, som ikke kan misforstaas (V. 39):

„Thi for eder er Forjættelsen og for eders Børn og for alle dem, som er langt borte, saa mange, som Herren vor Gud vil tilkalde.“

Forestil dig, at du er med og staar og hører disse Ord af Peter. Og saa er du ikke længere i Tvivl. Du er medregnet. „*Faderens Forjættelse*“, *Pinsekraften med dens Tegn er ogsaa for dig!* Den er for alle troende. Omvendelsen berettiger til den Helligaands Gave. Ja, de troende tilskyndes til at tage imod Gaven (Ef. 5, 18),

Du siger maaske: „Jeg mente, at alle, som blev omvendt, fik den Helligaand; er dette da ikke rigtigt?“ — Naar et Menneske bliver omvendt til Gud, er dette selvfølgelig den Helligaands Gerning. Men at blive født af Aanden er ikke det samme som at blive fyldt af Aanden.

Tænk et Øjeblik paa Jesu Disciple. Der er jo ingen Tvivl om, at de var troende, før de modtog Aandsdaaben. Jesus havde sagt til dem: "I er allerede rene paa Grund af det Ord, som jeg har talt til eder" (Joh. 15, 3). Han havde endogsaa aandet paa dem efter sin Opstandelse og sagt: „Modtag den Helligaand!“ (Joh. 20, 22). Men alligevel skulde de opleve den fulde Aandsdaab. — Det samme var Tilfældet med de nyomvendte i Samaria (Ap. G. 8). De var virkelig troende, frelste Mennesker, før de modtog deres Aandsdaab. Men Apostlene var omhyggelige for, at de ogsaa kom til at opleve denne Velsignelse. — Et er det ved Aanden at blive ledet hen til Frelseren og faa sine Synder udslettet, et andet er det at modtage Kraft fra det høje til at vidne om denne Frelse og leve den ud i Livet.

Ser du ikke, at det er det, den store Mængde af troende mangler. Tror du — f. Eks. — at de troendes Bedemøder vilde se ud som de gør, dersom alle de troende virkelig var døbt med den Helligaand? Nu er Forholdet dette, at den

allerstørste Del af de troende aldrig nogensinde opløfter deres Røst i Bøn eller Lovprisning ved Bedemøderne, som de aldrig møder til. Tror du, at de kunde tie, dersom de var aandsdøbte? Jeg forsikrer dig: de kunde ikke tie! De maatte prise den Herre Jesus, som Aanden herliggør for dem.

Dog — endnu synes jeg at høre Indvendinger fra en og anden skeptisk og tvivlende Kristen: „Det er ubegribeligt“, siger de, „at dette om Aandsdaab og Aandsgaver ikke skulle have været kendt gennem Tiderne, da der jo dog har levet saa mange gode kristne Mennesker — og mærkeligt, at kun saa faa ser det i vore Dage, og de fleste af disse regner man maaske endda for Sværmere. Hvor kan det være, hvis denne Fremstilling virkelig skulde være Sandhed?“

Dertil vil jeg svare:

Først: Aandsdaaben og Aandsgaverne *har* været kendt ned gennem Tiderne i større og mindre Grad. Jeg kunde fremdrage en lang Række historiske Vidnesbyrd derom. Mænd og Kvinder *har* gennem Tiderne oplevet denne Velsignelse — modtaget Kraften fra det høje paa samme Maade

som Jesu første Venner. — Og dersom du tror, at denne Sag er saa ganske lidt paaagtet i vore Dage, saa aabenbarer det Uvidenhed om, hvad der virkelig foregaar i Verden i Dag. Sandheden er denne, at der i Dag gennem Verden drager et stort, jublende Tog af Mænd og Kvinder, som har oplevet Velsignelsen af Faderens Forjættelse. Vel er det sandt, at dette Tog bespottes af Verden og haanes af mange saakaldte „sunde“ Kristne — men lige frimodigt drager det frem og ophøjer ham, som med sit Blod har købt dem til Gud. Og hvor dette Tog kommer frem, falder Syndere ned ved Korsets Fod. Priset være Herren!

Dernæst: Kan det undre nogen, at det forholdsviis kun er faa, som forstaar denne Sandhed? Tænk paa en Sag som troendes Daab i Vand. En saa „massiv“ og haandgribelig Saghar været skjult gennem Tiderne som Spørgsmaalet om Aandsdaaben. Kan det da undre nogen, at denne dybe, aandelige Oplevelse ikke har været „Hvermands Eje“ i en verdsliggjort Kirke.

Og *endelig:* Dersom du staar med en For-

jættelse fra Gud — har Guds klare Ord derfor, saa skulde du tage mod Velsignelsen, *selv om du var ganske ene om at se Forjættelsen.*

Og Guds Ord har klart vist dig, at Forjættelsen om Aandsdaaben staar ved Magt og at den er for dig!

Hvorledes modtages Aandsdaaben?

Jeg skal fortælle ganske kort, hvorledes Gud lod mig opleve denne forunderlige Velsignelse. Og jeg kan sige med Sandhed, at naar jeg fortæller dette, saa er det alene for at prise og op-høje min Frelser, som har ladet mig uværdige faa Del i saa stor en Naade.

Det var omkring 1911—12 at Gud vakte en dyb Længsel i min Sjæl efter et rigere Aandsliv og et Begær efter en mere intim Føling med den aandelige Verdens Værdier. Ad mange Veje blev denne Længsel vakt og uddybet. Jeg blev bragt ind i en aandelig Søgen, hvis Maal i Virkeligheden længe ikke var mig klart. Efterhaanden lukkede en ny, underfuld Side af Guds Ord sig op for mig. Alt det aandelige blev mere

haandgribeligt, og jeg fik et herligt Udsyn over Aandens uendelige, evige Rige. Men den dybe Længsel var i min Sjæl gennem flere Aar. — Jeg erindrer ikke at have hørt noget om Aandsdaab udover at have set de Steder i Guds Ord, som omtaler den, og jeg havde ingen Anelse om, at Pinsens Velsignelse kunde opleves lige saa afgjort som Paaskens Velsignelse kunde det. Men efterhaanden klargjorde Gud denne Sandhed for mig, og jeg forstod da, at min dybe Længsels Maal i Virkeligheden var Aandsdaaben. Da det blev mig klart, at denne Velsignelse ogsaa var tiltænkt mig, saa kunde jeg ikke lade være med alvorligt at søge den. — Henimod Pinsen 1915 gav Gud mig Frimodighed til at bede om, at jeg maatte opleve Aandsdaaben inden Pinsen. Jeg tror, at det var Gud selv, der lagde denne Bøn i mit Hjerte. Jeg tilbragte megen Tid i Bøn — bad om, at Gud vilde rense og berede mig til at være et Tempel for hans Aand; atter og atter maatte jeg lægge mig selv paa Herrens Alter. Og — ja priset være Herren! — saa en Dag kort før Pinse, mens jeg laa paa mine Knæ

og bad, saa skete det underfulde, hvis Herlighed ingen Pen kan beskrive og hvis Rigdom ingen, som ikke selv har oplevet det, kan fatte: *saa døbte Jesus mig med den Helligaand!* Paa en Gang var det, som en Strøm af Kærlighed og Kraft og Glæde gennemrislede hele mit Væsen, Legeme, Sjæl og Aand. Jeg fyldtes med en uudtælelig Fryd. Mit Legeme skælvede under Aandens herlige Virken — og i Stedet for at bede længere maatte jeg bryde ud i hellig Lovprisning til Jesus, hvis Herlighed lyste for mit Blik.

Hellige Stund, herlige Stund! Saa afgjort blev denne Oplevelse, saa ingen kan berøve mig den Vished: her var Gud! — det var ham, der lod mig opleve Velsignelsen af „Faderens Forjættelse“.

Et Par Dage senere gav Gud mig Gaven til at tale i Tunger og til at tolke denne Tungetale.

Min Erfaring med Hensyn til hvorledes man modtager Aandsdaaben, samler sig om disse tre Ting: *Bøn*, *Renselse* (Beredelse) og *Tro*. Og det er den Vej Guds Ord ogsaa anviser.

Jesus siger (Luk. 11, 13): „Dersom da I, som er onde, ved at give eders Børn gode Gaver,

hvor meget mere skal da Faderen fra Himlen give den Helligaand til dem, som beder ham derom“.

At Guds Aand ikke kan bo i et urent Tempel er selvsagt. (Se 2. Kor. 5, 15—18).

Paulus siger (Gal. 3, 2): „Kun dette vil jeg vide af eder: Var det ved Lovens Gerninger, I modtog Aanden, eller ved i Tro at høre?“

I disse tre Bibelord er Vejen til Velsignelsen anvist: *Bøn, Renselse, Tro*.

Ud fra dette vil jeg sige til dig: søg alvorligt denne Velsignelse, og Gud skal oplade sin Naades Rigdom for dig.

Hvad virker Aandsdaaben?

Begivenhederne paa Pinsedagen kan for en stor Del give Svar paa dette Spørgsmaal. Aandsdaabens første Frugt (næst efter den øjeblikkelige Lovprisning i Tunger) var

en stor aandelig Frimodighed og Kraft.

Denne Frimodighed og Kraft fandt Udtryk i Peters mægtige Vidnesbyrd om Jesus og hans Frelsergerning.

Det er den Dag i Dag en af Aandsdaabens velsignede Frugter, at den skænker Frimodighed og Kraft til at vidne om Jesus og ophøje ham.

Jesus bliver herliggjort.

Jesus sagde selv om Aanden, som han forjættede Disciplene. „Han skal herliggøre mig“ (Joh. 16, 14). Dette skete ogsaa paa Pinsedagen. Jesus blev herliggjort baade for Disciplene og for mange, som indtil den Dag havde levet uden Forbindelse med ham. Der er ingen, som kan herliggøre Jesus for os, som den Helligaand kan det.

Kærlighed.

Guds Aand er Kærlighedens Aand. Og hele hans Virken er gennemtrængt af Kærlighed. Det Menneske, i hvem den Helligaand tager Bolig, vil elske.

En stadig Tjenen.

Aandsdaaben blev for Jesu første Vidner en Indvielse til en stadig Tjenen. De levede for ham, som havde ofret sit Liv for dem. En saadan Indvielse vil Aandsdaaben i dens Fylde blive og-

saa i Dag. Ikke at alle bliver Prædikanter eller Missionærer, som kaldes bort fra deres daglige Gerning, men alle indvies dog til Mesterens Tjeneste — og faar Kraft til denne Tjeneste, hvor de end kaldes til at udøve den. Ikke mindst kaldes de til Forbønnens Tjeneste, idet de lærer at kende „hans Opstandelses Kraft“ og føres ind i „hans Lidelsers Samfund“, saa de føler Smerte over Verdens Nød og ikke kan undlade at bære denne syndefulde, lidende Verden frem for den Gud, hvis inderste Væsen er Kærlighed, om han dog kunde forbarme sig over mange.

Aandsgaverne.

Aandsdaaben paa Pinsedagen ledsagedes af *Tungetale* (Ap, G. 2, 4). Dette var ogsaa senere det sædvanlige, naar Mennesker modtog Aandsdaaben (Ap. G. 10, 44—47; 19, 6). Nu er der ganske vist dem, som siger, at den *Tungetale*, som fandt Sted paa Pinsedagen og den, som omtales andre Steder i Bibelen, ikke skulde være den samme. Dette er dog en Misforstaaelse. Det er ganske den samme. Det ser vi bl. a. af, at

Peter, som jo kendte Pinsedagens Tungetale, og hørte den Tungetale, som fandt Sted i Kornelius's Hus, siger, at den Helligaand faldt paa dem „*ligesom paa os i Begyndelsen*“. Og han siger videre, at „Gud gav dem *lige Gave med os*, da de troede paa den Herre Jesus Kristus“. (Ap. G. 11, 15—17. Han gjorde ingen Forskel. Og der er intet i Bibelen, som berettiger til at gøre nogen Forskel.

Tungetalen var den ny Gave, som fulgte med Aandens Udgydelse. De andre Aandsgaver var alle kendt før Pinsen. Tungetalen var ny. Den bestaar i, at den Helligaand tager det aandsdøbte Menneskes Taleorganer i sin Tjeneste og fremfører de Ord og Sætninger (i selvvalgt Sprog og Form), som han vil have frem.

Hvor mærkeligt i Grunden, at netop denne Gave — Pinsedagens nye Tegn — i vore Dage af de saakaldte „sunde“ og „nøgterne“ Kristne bliver gjort til Genstand for haanende Omtale, ja Latterliggørelse.

Aa, om de blot en eneste Gang i Ensomheden — disse „sunde“ Kristne — dreven af Aanden havde prist Gud i Tunger! Da vilde de for-

staa det anderledes! Om de blot en eneste Gang i Forsamlingen af Aanden havde faaet et Budskab i Tunger og faaet Lov at tolke dette Budskab fra det høje! Da vilde de forstaa det anderledes og aldrig ønske deres „Sundhed“ og „Nøgtternhed“ tilbage.

O, herlige Øjeblikke, naar Aanden bryder ud i hellig Lovprisning til den levende Gud.

Nogle gaar i deres Modstand mod Tungetalen saa vidt, at de vil hævde, at Paulus i Grunden ringeagtede denne Gave — og de henviser til det 14. Kapitel i 1. Korinthierbrev. Dette er selvfølgelig ganske taabelig Tale. Hvorledes skulde Paulus ringeagte det, som han *takker* Gud for at eje i større Maal end de andre (V. 18) og som han *ønskede*, at de alle maatte eje (V. 5). Nej, hvad Paulus i dette Kapitel gør, er dette: han giver Regler for to af Aandsgavernes (Profetiens og Tungetalens) Brug i *Forsamlingerne*. Der skal de bruges med alle de forsamledes Opbyggelse for Øje.

De øvrige Aandsgaver, som Paulus f. Eks. nævner i 1. Kor. 12, 7—11, vil ogsaa erfarings-

mæssigt findes i Menigheder, som bestaar af aandsdøbte Kristne. Hvilken Velsignelse, naar det aandelige Liv faar Lov til at udfolde sig i en saadan rig Fylde. Da stivner ikke Menighedslivet i Former eller opløses i Verdslighed. Da stivner ikke Gudstjenesterne eller bliver religiøse Underholdninger. Nej, thi Liv er Vækst og finder Udtryk i en Mangfoldighed af Variationer.

Dette er ikke et Ønskebillede. Det er Virkelighed. Thi hvor Guds Aand er, er der Liv!

Men hvor fattigt det dog ser ud i de fleste Menigheder indenfor de gamle Samfund: Aldrig en *Tungetale* og *Udlægning* — aldrig en *Profeti* — aldrig en *Aabenbaring* — aldrig en *kraftig Gerning* — aldrig en *Helbredelse!* Saaledes ser det ud i det store og hele med Hensyn til Aands-gaverne indenfor de gamle Samfund.

Men saaledes behøver det ikke at se ud! Saa fattig paa aandelig Kraft behøver Guds Menighed ikke at være! Thi Gud er den samme, Aandskraften er den samme. „Faderens Forjættelse“ staar ved Magt!

Dette viser sig ogsaa saa herligt i vore Dage —

i Sildigregnets Dage, hvor det lider mod Afslutningen af denne Husholdning. Mange vaagner op (ligesom der fortælles om Israel i Es. 63, 7 — 14) til at se, at de har været genstridige og har bedrøvet Guds Aand, og derfor er deres Kraft saa ringe. Og de har begyndt at tænke paa „de gamle Dage“ og spørge: „Hvor er han, som gav sin Helligaand midt iblandt dem?“ De har begyndt at raabe til Gud om Tilgivelse og Renselse — og han har iført dem Kraften fra det høje.

Der sker en gennemgribende Forandring med det Menneske, som bliver døbt med den Helligaand. Søg Velsignelsen! Lad Herren rense og berede dig til at blive et Tempel for hans Aand! Sig til ham af et helt Hjerte, hvad du maaske har sunget saa ofte:

Som Kornet bøjer sig i Høst,
naar Vinden over Agren gaar,
saa bøj hver Længsel i mit Bryst,
naar Pinseaandens Sus mig naar.

Søg Aandsdaaben! Herren skuffer ikke! Pri-
set være hans Navn!